

Arrest

nr. 144 302 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 18 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging

ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 7 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2012 werd ingediend door :

[U., I.]

[...]

+ echtgenote

[U., I.]

[...]

Nationaliteit: Oekraïne

Betrokkenen zijn ook gekend als:

[D., R.] [R.R.: ...]

[...]

+ echtgenote

[D., I.] [R.R.: ...]

[...]

Nationaliteit: Azerbeidzjan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen verblijven sinds 2000 in België, dienden een asielaanvraag in en een beroep bij de Raad van State, dat werd afgesloten in 2006, maar verbleven gedurende al die jaren in België steeds onder een valse identiteit. Op 16.04.2009 diende het gezin een aanvraag 9bis in, nog steeds onder die valse identiteit. Pas met hun aanvraag 9 bis van 19.12.2012 maakten ze hun ware identiteit bekend. Dat ze uit angst voor terugkeer naar Oekraïne hun identiteit niet bekend maakten en dat hun advocaten hen adviseerden om verder te gaan met liegen, is daarbij geen verschoningsgrond voor de misleiding gedurende al die jaren van de Belgische autoriteiten. De aangehaalde elementen met betrekking tot hun integratie, met name dat betrokkenen meer dan twaalf jaar in België verblijven, een appartement huren, Nederlands leerden, werkbereid zijn, de beste contacten hebben met de Belgische bevolking, enkele getuigenverklaringen voorleggen, een blanco strafregister hebben, en het feit dat hun zoon hier zijn middelbare studies voleindigde zijn verder geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 3 van het EVRM en op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling. Ze tonen echter niet aan op welke wijze deze artikels geschonden zouden zijn bij een terugkeer naar Oekraïne. Ze tonen niet aan dat een terugkeer een mensonterende behandeling of een trauma met zich mee zou brengen. Een schending van het Kinderrechtenverdrag waar betrokkenen naar verwijzen, is hier niet aan de orde.

De argumenten dat ze in Oekraïne geen familieleden noch bezittingen meer hebben, bij gebrek aan een sociaal vangnet geen menswaardig leven kunnen leiden en dat hun financiële toestand hen ervan zou weerhouden om terug te keren, werden niet met bewijzen ondersteund. We hebben deze argumenten bijgevolg niet in hun voordeel weerhouden.

Betrokkenen verwijzen tot slot naar artikel 8 EVRM. Ze geven echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn als ze terug naar Oekraïne keren. Na indiening van onderhavig verzoek heeft de volwassen zoon van betrokkenen een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in België gekregen. Als er al sprake zou zijn van een hechte gezinsband met hun zoon in de zin van artikel 8 EVRM, merken we op dat het hun vrij staat deze gezinsband in Oekraïne verder te zetten. Betrokkenen tonen namelijk niet aan dat hun zoon niet in staat zou zijn om met hen mee te reizen, of om hen in Oekraïne te bezoeken.

Het belang dat de samenleving hecht aan de bestrijding van identiteitsfraude weegt op tegen het belang van betrokkenen om een gezinsleven met hun volwassen zoon in België uit te oefenen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de *‘materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet’*, van *‘het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven’*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] 1.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers, met name dat betrokkenen meer dan twaalf jaar in België verblijven, een appartement huren, Nederlands leerden, werkbereid zijn, de beste contacten hebben met de Belgische bevolking, enkele getuigenverklaringen voorleggen, een blanco strafregister hebben, en het feit dat hun zoon hier zijn middelbare studies voleindigde zijn verder geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Verzoekers kunnen onmogelijk afleiden waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen. Men somt louter de elementen op om dan te zeggen dat ze niet verantwoordt dat de regularisatie-aanvraag ongegrond is zonder meer.

Onmogelijk kan op deze wijze het doel van de motiveringsplicht worden bereikt. Immers op deze wijze dient men louter de elementen vermeldt in de aanvraag over te nemen en te zeggen dat ze geen grond voor regularisatie vormen quod non.

De bestuurde dient een inzicht te verkrijgen waarom de aangehaalde elementen geen grond vormen in de zin van art. 9bis.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 114215 van 21.11.2013 en meer bepaald overweging 2.6 welke verzoeker hier herhaalt:

“De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.”

De motiveringsplicht is geschonden.

2.

De bestreden beslissing stelt voorts dat angst voor terugkeer en (fout) advies van advocaten geen verschoningsgrond kunnen vormen voor het liegen omtrent de identiteit.

Echter de elementen van integratie kunnen misschien wel als verschoningsgrond hiervoor gelden. Ook op dit punt is er geen enkele motivatie.

De bestreden beslissing had minstens een afweging moeten maken tussen de beweerde misleiding en anderzijds de vastgestelde integratie.

De motiveringsplicht is in ieder geval geschonden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.

De bestreden beslissing motiveert voor het overige niet waarom de regularisatieaanvraag van de zoon in tegenstelling tot die van verzoekers, wél gegrond werd verklaard.

De zoon dewelke net zoals de ouders goed geïntegreerd is, heeft immers ook jarenlang met een andere identiteit in België verbleven.

Ook op dit punt werd de motiveringsplicht geschonden.”

2.1.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de ‘*materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet*’, van ‘*het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven*’, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Het laatste deel van de bestreden beslissing stelt als volgt : [...]

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen aantonen dat de motivering niet afdoende is.

Verzoekers verwijzen naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Art. 8 EVRM – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

[...]

1.

Eerst en vooral worden verzoekers nu geconfronteerd met een regularisatie van een stuk van hun gezin, met name de volwassen zoon mag blijven, verzoekers moeten vertrekken.

De aanvraag was opgesteld voor het volledige gezin. Van verzoekers kan niet verwacht worden dat zij met deze split in het gezin rekening hadden moeten houden bij hun regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing is in haar motivering dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat : “zij geven echter niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn als ze terug naar Oekraïne keren.”

De volwassen zoon onbepaald verblijf geven, en dan als motivering stellen dat het ganse gezin, inclusief de volwassen geregulariseerde zoon, naar Oekraïne kan terugkeren is een motivering art. 8 EVRM onwaardig.

2.

De bestreden beslissing stelt : Het belang dat de samenleving hecht aan de bestrijding van identiteitsfraude weegt op tegen het belang van betrokkenen om een gezinsleven met hun volwassen zoon in België uit te oefenen.”

De bestreden beslissing stelt dit zonder meer. De bestreden motiveert niet waarin dit belang voor de Belgische staat gelegen is.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd.”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde argumenten geen grond vormen om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd. Verweerder heeft hierbij inzake de verschillende door verzoekers ingeroepen gronden voor een verblijfsmachtiging ook gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard.

Verzoekers betogen dat de elementen van integratie louter worden opgesomd, zonder dat in een motivering wordt voorzien waarom deze elementen geen grond voor een verblijfsmachtiging kunnen uitmaken. Dit gestelde kan evenwel niet worden aangenomen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers op duidelijke wijze dat de elementen van integratie tijdens het verblijf in België sinds 2000 niet worden aangenomen als grond voor een verblijfsmachtiging, gelet op de jarenlange misleiding van de Belgische autoriteiten waarbij verzoekers hun werkelijke identiteit en nationaliteit achterhielden. Betreffende de verblijfsduur in België, de in België doorlopen verblijfsprocedures en de elementen van integratie, stelt verweerder zo vast dat verzoekers gedurende een periode van twaalf jaar op basis van een valse identiteit en nationaliteit in België verbleven, waarbij de door verzoekers aangehaalde redenen in dit verband – met name angst voor een terugkeer naar Oekraïne en het advies van hun advocaten om te liegen – geen verschoningsgronden uitmaken. Het gegeven dat de elementen van integratie op voormelde grond niet werden weerhouden als grond voor een verblijfs-machtiging blijkt reeds afdoende uit het gegeven dat deze overwegingen deel uitmaken van eenzelfde paragraaf in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de betreffende paragraaf in zijn geheel dient te worden gelezen. Dit wordt ook bevestigd door de verdere motivering van de bestreden beslissing waar, betreffende het gegeven dat verzoekers’ zoon wel werd toegelaten tot een verblijf, het belang wordt benadrukt dat de samenleving hecht aan de bestrijding van identiteitsfraude.

Verzoekers betogen dat evenmin zou worden gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen verschoningsgrond kunnen vormen voor het achterhouden van de identiteit en nationaliteit. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder in zijn beslissing allereerst heeft aangegeven dat de door verzoekers naar voor gebrachte redenen waarom zij hebben gelogen over hun identiteit en nationaliteit – met name uit angst voor een terugkeer en op advies van advocaten – deze misleiding niet kunnen vergoelijken of rechtvaardigen. Verder blijkt op duidelijke wijze dat verweerder van oordeel was dat het jarenlang achterhouden van de identiteit en nationaliteit, en dit in het kader van verschillende verblijfsprocedures en zonder dat in dit verband enige verklaring kan worden gegeven die deze leugens op zich kunnen vergoelijken of rechtvaardigen, voor hem zwaarder weegt dan de door hen opgebouwde integratie in het Rijk. Dit standpunt is duidelijk en stelt verzoekers in de mogelijkheid de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De Raad benadrukt in dit verband ook dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet dient te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheidsafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat ook niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Er kan daarnaast niet worden ingezien waarom verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zou dienen te motiveren omtrent de redenen waarom verzoekers' zoon wel tot een verblijf van meer dan drie maanden werd gemachtigd. Zo betreft de machtiging tot verblijf van verzoekers' zoon een antwoord op een afzonderlijke en eerder ingediende verblijfsaanvraag. De thans bestreden beslissing zelf doet op geen enkele wijze uitspraak over het toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoekers' zoon, zodat enige motivering hieromtrent zich in de bestreden beslissing dan ook niet opdrong. Verzoekers geven aan dat dit wel degelijk vereist zou zijn omdat zij zich allen in een gelijke situatie bevinden, doch zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel kan dit laatste niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekers vervolgens nog aangeven dat de motivering van de bestreden beslissing wat de door hen ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft niet ernstig is en een motivering inzake artikel 8 van het EVRM onwaardig, stelt de Raad vast dat de voorziene motivering verzoekers in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder deze ingeroepen grond voor een verblijfsmachtiging niet heeft weerhouden en dit op een wijze dat verzoekers op nuttige wijze kunnen afwegen of het zin heeft in rechte tegen deze motivering op te komen. Zo duidde verweerder dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag zelf niet hebben geduid op welke wijze dit artikel zou worden geschonden bij terugkeer naar Oekraïne. Verder werd gemotiveerd waarom het gegeven dat verzoekers' oudste zoon wel werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden niet leidt tot een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Zo geeft verweerder aan dat het niet vaststaat dat er sprake is van een hechte gezinsband, dat verder niet blijkt dat de gezinsband niet kan worden verdergezet in Oekraïne en dat het belang dat de samenleving hecht aan de bestrijding van identiteitsfraude opweegt tegen de belangen van verzoekers om een gezinsleven met hun volwassen zoon in België uit te oefenen. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekers kunnen gelet op deze motivering evenmin dienstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd waarin het belang voor de Belgische staat is gelegen waar het hen niet wordt toegestaan samen met hun zoon in België te verblijven. Zo wordt zeer duidelijk gewezen op het belang dat de samenleving hecht aan de bestrijding van identiteitsfraude. Er kan ook niet worden ingezien dat verweerder diende te motiveren waarom hij er belang bij heeft op te komen tegen identiteitsfraude. Dit betreft immers een evidentie. De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM op zich niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588) en herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht ook niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Voor het overige wordt dit betoog van verzoekers nader onderzocht bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekers betogen dat de door hen aangevoerde elementen van integratie zonder meer niet werden weerhouden als reden om tot een verblijf te worden gemachtigd. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt evenwel duidelijk dat deze elementen van integratie opgebouwd tijdens het verblijf sinds 2000 in België niet werden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging omdat verzoekers vanaf het begin, en dit tot op het ogenblik van het indienen van huidige verblijfsaanvraag, hun werkelijke identiteit en nationaliteit hebben achtergehouden voor het bestuur en aldus de Belgische autoriteiten hebben misleid. Verweerder aanvaardde hierbij de door verzoekers naar voor gebrachte verschoningsgronden dat zij vreesden voor een terugkeer naar Oekraïne en het advies van advocaten volgden om te liegen, niet als redenen die de misleiding kunnen vergoelijken of rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat verweerder aldus niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Met hun betoog tonen zij verder ook niet aan dat verweerder aldus op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoekers geven aan van mening te zijn dat hun elementen van integratie wel zwaarder zouden doorwegen dan de identiteitsfraude, doch door louter een tegengesteld standpunt in te nemen tonen zij geenszins aan dat het standpunt van verweerder op dit punt kennelijk onredelijk is. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de door het bestuur gemaakte afweging tussen hun integratie enerzijds en het gegeven dat zij sinds hun komst naar België in 2000 en dit tot het indienen van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf in 2012 hun werkelijke identiteit en nationaliteit hebben achtergehouden anderzijds, niet evenredig zou zijn. De Raad kan ook niet zonder meer vaststellen dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder oordeelt geen machtiging tot verblijf te willen toekennen aan vreemdelingen die zich steunen op een integratie die werd opgebouwd tijdens een verblijf waarbij deze vreemdelingen vanaf hun binnenkomst in het Rijk en gedurende verschillende verblijfsprocedures, en dit gedurende maar liefst twaalf jaar, het bestuur op voortdurende wijze hebben misleid middels het gebruik van een valse identiteit en nationaliteit. Er dient ook te worden gewezen op de ruime appreciatiemarge van verweerder ter zake.

Wat het argument betreft dat verzoekers' zoon wel werd gemachtigd tot een verblijf, doch dat ook hij jarenlang met een andere identiteit in België verbleef, merkt de Raad op dat hieruit nog niet kan worden afgeleid dat verweerder de mogelijkheid zou hebben verloren de verblijfsaanvraag van verzoekers alsnog te weigeren. Zo merkt de Raad op dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een individueel onderzoek dient te onderwerpen en dat zelfs in verblijfsaanvragen van verschillende familieleden redenen voorhanden kunnen zijn waarom een bepaalde familielid wel en een ander familielid niet tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt gemachtigd. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers' zoon werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een lange asielprocedure. De vaststelling dringt zich hierbij op dat de zoon evenwel gedurende het overgrote deel van deze procedure minderjarig was. De door hem opgebouwde integratie in deze periode kon aldus niet, zoals bij verzoekers, van de baan worden geschoven omwille van een bewust gepleegde misleiding. De situatie van verzoekers, die reeds vanaf het begin volledige verantwoordelijkheid droegen voor hun daden, is derhalve geenszins volledig gelijkaardig aan deze van hun zoon.

In zoverre verzoekers nog aangeven dat het niet ernstig is waar verweerder stelt dat zij niet hebben geduid waarom artikel 8 van het EVRM zou zijn miskend, nu hun zoon pas nadien werd gemachtigd tot een verblijf en zij hierop niet konden anticiperen, merkt de Raad op dat zij aldus net het gestelde in de bestreden beslissing lijken te erkennen. Verzoekers waren verder in de mogelijkheid hun verblijfsaanvraag te actualiseren. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt in ieder geval dat verweerder verder heeft gemotiveerd in het licht van het gegeven dat intussen de zoon wel werd gemachtigd tot een verblijf in België. Gelet op deze dubbele motivering kan niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt niet met alle voorliggende elementen rekening heeft gehouden of kennelijk onredelijk handelde.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin een schending van *‘het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven’* worden vastgesteld.

2.2.6. Wat de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft, merkt de Raad op dat een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk is in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekers zetten in casu niet uiteen op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekers geen elementen hebben aangevoerd die kunnen worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan.

In casu verwijzen verzoekers naar de band die zij hebben met hun meerderjarige zoon om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het EHRM heeft hierbij reeds geoordeeld dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, die de normale affectieve banden te boven gaan, kan worden afgeleid. Hun zoon was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing

ook reeds zesentwintig jaar oud. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoekers het bestaan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met hun meerderjarige zoon niet aantonen.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezinsleven dient te worden aangenomen gelet op de banden met hun zoon die is gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, merkt de Raad op dat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden onwetend te zijn omtrent de door verweerder gemaakte afweging en niet aantonen dat verweerder op dit punt enige appreciatiefout heeft gemaakt of dat deze een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt en aldus artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder disproportioneel heeft gehandeld waar deze oordeelde dat het algemeen belang – dat een actief handelen vereist ter bestrijding van identiteitsfraude – in casu primeert op verzoekers hun persoonlijke belangen. Het bestrijden van identiteitsfraude, waaronder ook kan worden begrepen het gepast handelen teneinde dergelijke fraude naar de toekomst toe te voorkomen, is een legitieme doelstelling. Er dient in deze te worden benadrukt dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven zwaar te tillen aan de jarenlange en voortdurende misleiding van verzoekers middels het gebruik van een valse identiteit en nationaliteit. Zoals kan worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder deze achterhouding van de correcte identiteitsgegevens minder zwaar heeft aangerekend wat verzoekers' zoon betreft, gelet op het gegeven dat deze laatste nog minderjarig was ten tijde van de komst naar België en gedurende het overgrote deel van de asielprocedure die lang duurde. In deze zin kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekers in wezen zelf verantwoordelijk zijn voor de schade waarop zij zich thans beroepen en de eventuele scheiding van hun zoon enkel het gevolg is van hun eigen handelen en de door hen in het verleden gemaakte keuzes. De Raad benadrukt daarnaast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verzoekers tonen geen enkele concrete, noemenswaardige hinderpaal aan die hen verhindert hun privé- of gezins- of familieleven in hun herkomstland of elders verder te zetten. Het enkele feit dat verzoekers' meerderjarige zoon in België tot een verblijf werd gemachtigd, impliceert zo nog niet dat het voor hem niet mogelijk zou zijn verzoekers eventueel te volgen naar hun herkomstland. Dat verzoekers hiermee niet akkoord gaan en dergelijk standpunt bevreemdend vinden, houdt nog niet in dat verweerder voormelde verdragsbepaling zou miskennen. Ook dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekers en hun meerderjarige zoon niet in de mogelijkheid zouden zijn om contact te houden via telefoon en internet of dat er voor verzoekers' zoon enig beletsel zou bestaan om zijn ouders periodiek te gaan opzoeken in hun land van herkomst (cfr. EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

In de thans voorliggende omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat er op verweerder enige positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf in België op grond van de band met hun zoon. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS